

2. List apostolski «*motu proprio 'Latina Lingua'*» powołujący do życia Papieską Akademię Języka i Kultury Łacińskiej

1. Język łaciński cieszył się zawsze wielkim poważaniem Kościoła katolickiego i Biskupów Rzymu, którzy wytrwale zabiegali o jego poznawanie i propagowanie, jako że uznali go za swój język, najbardziej odpowiedni do przekazywania w skali powszechnej orędzia Ewangelii, jak już stwierdziła autorytatywnie konstytucja apostolska *Veterum sapientia* mojego poprzednika, bł. Jana XXIII.

W rzeczywistości, poczynając od pięćdziesiąticy, Kościół przemawiał i modlił się we wszystkich ludzkich językach. Jednakże wspólnoty chrześcijańskie pierwszych wieków posługiwały się w szerokim zakresie greką i łaciną, językami powszechnej komunikacji w ich świecie, dzięki którym nowość słowa Chrystusowego spotykała się z dziedzictwem kultury hellenistyczno-rzymskiej.

Po upadku zachodniego Cesarstwa Rzymskiego Kościół rzymski nie tylko nadal posługiwał się językiem łacińskim, ale w pewnym sensie strzegł go i propagował, zarówno w dziedzinie teologii i liturgii, jak i w formacji i przekazywaniu wiedzy.

2. Również w naszych czasach okazuje się, że znajomość języka i kultury łacińskiej jest niezwykle konieczna do studiowania źródeł, z których korzystają — pośród wielu innych — liczne dyscypliny kościelne, jak na przykład teologia, liturgia, patrologia i prawo kanoniczne, jak naucza Sobór Watykański II (por. dekret *Optatam totius*, 13).

Ponadto w tym języku są redagowane w swojej formie typicznej, właśnie dla podkreślenia powszechnego charakteru Kościoła, księgi liturgiczne rytu rzymskiego, najważniejsze dokumenty Magisterium papieskiego oraz najbardziej uroczyste akty urzędowe papieży.

3. We współczesnej kulturze, na tle ogólnego zmniejszenia zainteresowania studiami humanistycznymi, istnieje niebezpieczeństwo, że znajomość języka łacińskiego będzie coraz bardziej powierzchowna, co widoczne jest także w dziedzinie studiów filozoficznych i teologicznych przyszłych kapłanów. Z drugiej strony, właśnie w naszym świecie, w którym tak wielką rolę odgrywają nauka i technika, pojawiło się na nowo zainteresowanie kulturą i językiem łacińskim, nie tylko na tych kontynentach, które mają korzenie w kulturowym dziedzictwie grecko-rzymskim. Owo zainteresowanie jest tym bardziej znaczące, że występuje nie tylko w środowiskach akademickich i instytucjonalnych, ale także wśród młodych ludzi i uczonych pochodzących z dość różnych narodów i tradycji.

4. Wydaje się więc, że należy pilnie wesprzeć starania o lepszą znajomość i bardziej biegłe posługiwanie się językiem łacińskim, zarówno w środowisku kościelnym, jak i w szerszym świecie kultury. Aby uwydatnić znaczenie tych starań i zapewnić im skuteczność, trzeba zastosować metody dydaktyczne odpowiadające nowym warunkom oraz stworzyć sieć relacji między instytucjami akademickimi oraz między uczonymi, aby dowartościować bogate i różnorodne dziedzictwo kultury łacińskiej.

Aby osiągnąć te cele, idąc w ślady moich czcigodnych poprzedników, tym listem apostolskim w formie *motu proprio* ustanawiam dzisiaj papieską Akademię Języka i Kultury Łacińskiej, podległą Papieskiej Radzie Kultury. Kierują nią prezes, którego wspiera sekretarz, obaj mianowani przeze mnie, oraz Rada Akademicka.

Fundacja *Latinitas*, ustanowiona przez papieża Pawła VI chirografem *Romani Sermones* 30 czerwca 1976 r., przestaje istnieć.

Polecam, aby ten list apostolski w formie *motu proprio*, którym zatwierdzam *ad experimentum* na pięć lat załączony do niego statut, został opublikowany w «L'Osservatore Romano».

Rzym, u św. Piotra, 10 listopada 2012 r.,
we wspomnienie św. Leona Wielkiego,
w ósmym roku mojego pontyfikatu

Benedictus PP XVI

(Przedruk z „L'Osservatore Romano“ wyd. polskie 33 (2012) nr 12 /348/ s. 7)